

JOAN F. MIRA

“Anaven confirmant-se, i les cares dels nacionals d’Espanya transmudaven el gest i la color: no havien guanyat, per tant havien perdut, i el que no havien guanyat sinó perdut no era simplement una elecció, era una guerra.”

Les cares dels nacionals

Si algú dubtava, potser, del caràcter de croada que per als espanyols nacionals –que són tots els coneguts– han tingut les eleccions al País Basc, només havia de contemplar les diferents televisions amb seu a Madrid, oficials o no, i observar atentament les cares dels locutors i dels comentaristes, Àngels Barceló exclosa, que és una professional impàvida. Anaven arribant els resultats inesperats, anaven confirmant-se, i les cares dels nacionals d’Espanya transmudaven el gest i la color: no havien guanyat, per tant havien perdut, i el que no havien guanyat sinó perdut no era simplement una elecció, era una guerra. El mateix dia, 13 de maig, a Itàlia el senyor Berlusconi guanyava la seua guerra personal, personalment finançada, les cues dels votants s’impacientaven, hi havia aldarulls a la porta dels col·legis electorals, però d’això a les “nostres” televisions no en tenien cap notícia, ni els interessava: no era la seua guerra, i els espectadors d’aquestes televisions, o els oients de les ràdios corresponents, no devien ser europeus, ni Itàlia és un país pròxim, ni la mateixa Europa té existència real, només existeix Espanya, cosa que ja sabíem. No existeix ni tan sols Portugal, perquè el 13 de maig, festa de Fàtima i aniversari de les aparicions de la Mare de Déu, la RTP, ràdio televisió portuguesa, transmetia puntualment imatges dels sis-cents mil pelegrins que veneraven la santa imatge blanca. Les televisions d’ací, de Madrid, de Barcelona o de València, van oblidar Fàtima com oblidaven Itàlia. Deu ser que ja no som un país catòlic, que només ens interessa la guerra dels bascos, o que les croades espanyoles només són cosa de Santiago i de la Mare de Déu del Pilar, no de la de Fàtima.

Perquè ha estat una croada, valga’m el sant que corresponga. Una croada amb tots els requisits, una campanya de reconquesta, una invasió d’ideologia explícita i d’idees pervertides (“nosaltres” defensem la llibertat, “nosaltres” som els demòcrates: “ells” són els totalitaris, els enemics de la humanitat, els bàrbars), un desvesall d’infàmies i d’insults, una santa aliança espanyola de tots contra l’enemic comú i amb tots els mitjans possibles o impossibles. I a l’hora de les urnes i dels vots, que no és l’hora de les pistoles ni l’hora dels funerals, han perdut, i no ho podien entendre. A pesar de les accions criminals i absurdes d’ETA, a pesar de l’autisme ideològic i moral dels que li donen suport, a pesar de les lògiques reaccions de solidaritat amb les víctimes, a pesar de l’aprofitament infame que han volgut fer dels morts, a pesar de la identificació permanent del crim amb el nacionalisme basc, de la “pau” amb l’espanyolisme, de la “llibertat” amb el triomf dels partits espanyols, d’Arzalluz amb Llucifer, i de Mayor Oreja amb el cavaller sense taca que matarà el drac. Hi havien posat tanta energia i tanta ideologia, tanta voluntat de conquesta, tanta convicció que la victòria ja estava a l’abast de la mà, que a l’hora del xoc amb els vots no podien resistir facialment la derrota: les cares mostraven un desconcert històric, una decepció gairebé religiosa. Com si la Mare de Déu, finalment i després de tantes promeses, no se’ls hagués aparegut als pastors. Com si Berlusconi, amb tan immensa fortuna i després de tants diners gastats i de tants anys de manipular la gent amb les seues televisions, no hagués pogut guanyar una simple i desordenada votació. Com si després de vuit segles de reconquesta no hagueren guanyat els cristians sinó els moros. Eren cares d’una frustració nacional. El problema és que ells, probablement, pensaven una altra cosa. Pensaven que era només cosa de política. Però les cares valien molt més que les paraules.